

עד שנעשו שיירא, שמותר להם היקף גדול, [נתבאר על פי פירוש רש"י, וראה בריטב"א שפירש הספק אף שלא לדעת רבי יהודה].

פליגי בהו רב הונא ורבי יצחק:

חד אמר: כניסת השבת גורמת!

ולפיכך: אם היו שלשה מערב שבת והקיפו היקף גדול כדין, הואיל וגורמת שבת להתיר, מותרין אף שנשארו שנים [ואפילו לרבי יהודה שמתיר לשנים בית סאתים אחד בלבד].

ומאידיך, שנים שהקיפו יותר מהמותר להם לרבי יהודה, אף על פי שניתוספו דיוורין בשבת, אסורין לרבי יהודה, הואיל וכשנכנסה שבת היא גרמה להם איסור טלטול!

וחד אמר: דיוורין בשעת טלטול גורמין!

ולפיכך: שלשה שהקיפו בערב שבת יותר מבית סאתים אחד, ונותרו שנים — אסורין. ושנים שהקיפו יותר מבית סאתים אחד, וניתוספו עליהן דיוורין בשבת — מותרין!

ומפרשינן: **תפתיים**, תוכיה דרב הונא הוא **דאמר "שבת גורמת!"**.

דאמר רבה: שתי חצירות שיש פתח ברוחב ארבעה טפחים על ארבעה טפחים ביניהם, יכולים לערב עירוב חצירות אחד, ומותרין לטלטל מחצר לחצר.

אין מספר בית הסאתים שהוקפו יותר מאשר מספר האנשים, כשר כל ההיקף, אפילו כשאין נצרכין להשתמש בכולו, ויותר מבית סאתים אחד פנוי משימוש.

והשתא תיקשי: היכי קאמר רב אשי שאם הקיפו שבע סאין לשלשה אנשים, אסורין?

והרי לשלשה אנשים "נותנין" שש בית סאין, ואין כאן אלא בית סאה אחד פנוי, ואמאי לא מהני?!

ומשנינן: **לא!** אין גודל ההיקף תלוי במספר האנשים כלל. אלא רק כפי צרכן של בני השיירא לשימוש לכלים שלהם. ואם יש שלשה אנשים הנצרכים לחמש בלבד, ויש בית סאתים **פנוי מכלים** הנצרכין להם, אסורין בכל ההיקף.

ואפילו שלשה אנשים שהוצרכו רק לשני בית סאין, והקיפו ארבעה בית סאין, אסורין בכל ההיקף. (121)

איתמר:

שלשה אנשים שהן "שיירא", שהקיפו מערב שבת שטח גדול כפי הנצרך לשלשתן, **ומת אחד מהן בשבת**, ונותר היקף גדול מן המותר לשנים שנותרו, שהרי לרבי יהודה אין מותרין שנים להקיף אלא בית סאתים אחד!

או **שנים** שהקיפו מערב שבת יותר מבית סאתים אחד — שאסור להן לטלטל לדעת רבי יהודה — **ונתוספו עליהן דיוורין בשבת**,

121. כן היא שיטת רש"י, והרבה ראשונים. ובשולחן ערוך פסק לא כן, ראה שם סימן ש"ס, ובמשנה ברורה.

מערב שבת לשם דיוורין דשבת, ממחיצת תל ונקע שלא נעשו לשם דיוורין, שהתירוה עד בית סאתים — ריטב"א. וראה גם רש"י בד"ה ליתן.